

- 1 Τ' άδόνιν κείνον πού γλυκιά θλιβᾶται
τόσον λυπητικά τόσον καμένα,
νά πῆς δὲν ἔχει ταίριν γοιὸν κ' ἔμέναν
γιὰ ταύτου πρὸς ἔμὲν παραπονᾶται.
- 5 Τόσον γλυκιά τὴν λύπην του μετρᾶται
καὶ πολεμᾶ νὰ στέκωμαι νοιασμένα
τὰ κλάματά του πού 'ναι λυπημένα,
ἀποὺ τὰ ποιὰ γνωρίζω πὼς φυρᾶται.

- Μόνον κ' εἶναι πουλλίν, παντὲς λυπᾶται
10 τὰ πάθη μου κ' ἐκεῖνον καὶ θρηνίζει
κι ἀφὸν μὲ τόσῃν πλήξην μ' ἀγνωρίζει
τ' ἀγκώματά του ξαύτου μοῦ ζηγᾶται.
Μέραν 'δὲ νύχτα δὲν μοῦ ξηκολλᾶται
οὐδ' ἀντὰν νὰ πετάση ξωμακρίζει·
- 15 τὸ κλάμαν, ἂν μουλλώσω, μ' ἄθθυμίζει
κι οὔλη νύχτα μιτά μου δὲν κοιμᾶται.

Πιστεύ' ὁ πόθος τό 'πεγεν σ' αὐτόν μου
διὰ νὰ μηδὲν σιγήση τὸ λαμπρόν μου.

Θέμις Σιαπκαρά-Πιτσιλίδου επιμ., *Ο πετραρχισμός στην Κύπρο. Ρίμες αγάπης: από χειρόγραφο του 16ου αιώνα με μεταφορά στην κοινή μας γλώσσα*, Τυπογραφείο Γ. Τσιβεριώτη, Αθήνα 1976.